

BACCALAURÉAT GÉNÉRAL - SESSION 2009

ÉPREUVE ÉCRITE DE **LANGUE VIVANTE I**

Série L

CATALAN

Durée de l'épreuve : 3 heures

Coefficient : 3

*L'usage des calculatrices ainsi que du dictionnaire
n'est pas autorisé*

L'épreuve comporte 3 pages numérotées de 1/3 à 3/3

BARÈME DE NOTATION	
Compréhension écrite	14 points
Expression personnelle	6 points

Pare i filla travessen el poble a cavall.

El pare, la mirada ferma i, malgrat els anys, un cos encara altiu que sembla donar-li temps per endavant. Vestit de diumenge, cavalca l'Estel, una bèstia de raça, color canyella, que ningú no pot deixar d'admirar en veure-la passar carrer avall, majestuosa, amb el bescoll¹ dret, la crina blanca ben pentinada i el seu avançar segur, ni ràpid ni lent.

La filla munta la Lluna, una euca² mansa, de pèl atzabegenc³, amb una taca blanca entre els ulls que, de ben segur, és l'origen del seu nom. És el primer cop que el pare, seguint el camí ral, tot vorejant el Valira, s'enduu la filla més enllà dels límits habituals, els de la parròquia. (...)

Descobrir, amb tretze anys, a cavall, el camí que duu a Andorra la Vella, és un esdeveniment digne d'ésser escrit en els millors llibres. És talment una d'aquelles històries que contava la Padrina les tardes d'hivern quan els ulls se li perdien esguard enllà vers un espai imaginari, o un espai que només ella coneixia i llavors es deixava anar a parlar del seu passat, de quan ella era jove, que també ho havia estat, dels seus anhels, de les seves vivències de quan encara era fadrina, de les festes majors, de les seves amigues, de quan es va casar...

Per primer cop, la Manela té la impressió que està vivint un moment important de la seva vida i observa cada pic, cada arbre, cada roc; intenta servir⁴ en la memòria cada fita, cada trenca⁵, cada nom que el pare li ressenya. Se sent, a cada moment que passa, sensació estranya, alhora més lligada al pare i al mateix temps més distant, un xic perduda i, tanmateix, més anònima a cada pas que l'allunya de casa. Tot i que segueix el pare que, davant seu, avança silenciós, marcant el camí, és ella qui guia, sola, la bèstia que cavalca... (...)

El darrer tram que resta, el fan en companyia de dos homes més que, com ells, van a rebre el Copríncep Bisbe que, aprofitant la visita pastoral, procedirà a inaugurar la carretera que ha d'unir La Seu d'Urgell i Andorra.

Que el pare vagi acompanyat per d'altra gent permet a la Manela deixar-se tranquil·lament gronxar pel xano-xano de l'euca mentre assaboreix el paisatge, la llum, el color de tot el que l'envolta. Ni s'adona que ja estan arribant i que la colla dels que avancen junts amb ells ha anat creixent. I mentre el retruc de les ferradures sobre el rocam que aflora de la terra batuda i el barbull⁶ cordial, incessant de les veus animades dels homes que la precedeixen endinsen la Manela, cada cop més, en un autèntic somni, el camí que llenega⁷ entre parets de pedra seca per entremig dels prats dallats del mes d'agost acosta la comitiva a les primeres cases de la capital.

Josep Enric Dallerès, *Frontera endins*, 2007

¹ Part posterior del coll de l'home i dels animals ; clatell.

² Euga

³ D'un color negre molt intens, com el de l'atzabeja.

⁴ Retenir en algun lloc de la memòria els continguts de certes posicions.

⁵ Punt d'un camí, d'un corrent d'aigua, etc, d'on n'arrenca un altre, trencall.

⁶ Brogit, murmuri.

⁷ Relliscar, escórrer-se, esmunyir-se.

COMPRÉHENSION ÉCRITE, EXPRESSION PERSONNELLE (14 points)

1 Per què la Manela i el seu pare van a Andorra la Vella?

2 Quines sensacions sent la Manela durant el viatge?

3 La Manela recorda la seva padrina. Per què?

4 Analitzeu com el narrador descriu l'experiència de la Manela (recursos estilístics, lèxic, sintaxi...).

5 A partir del text, compareu la manera de viure d'abans i la d'avui dia. Justifiqueu les vostres opinions.

TRADUCTION (6 points)

Traduire :

Pare i filla travessen el poble a cavall.

El pare, la mirada ferma i, malgrat els anys, un cos encara altiu que sembla donar-li temps per endavant. Vestit de diumenge, cavalca l'Estel, una bèstia de raça, color canyella, que ningú no pot deixar d'admirar en veure-la passar carrer avall, majestuosa, amb el bescoll dret, la crina blanca ben pentinada i el seu avançar segur, ni ràpid ni lent.

La filla munta la Lluna, una euca mansa, de pèl atzabegenc amb una taca blanca entre els ulls que, de ben segur, és l'origen del seu nom. És el primer cop que el pare, seguint el camí ral, tot vorejant el Valira, s'enduu la filla més enllà dels límits habituals, els de la parròquia.